

Arrest

nr. 319 317 van 30 december 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. PUNT
Lange Kievitstraat 118-120
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 december 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. PUNT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren in 1985.

Op 13 december 2024 neemt de gemachtigde van bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden akte, die drie beslissingen bevat:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, (1):

Naam: [B.]

Voornaam: [H.]

Geboortedatum: [...]

Nationaliteit: Marokko

Alias: [B. H.], geboren op [...], onderdaan van Marokko; [B. H.], geboren op [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, met raak, inklimming, valse sleutels. Feiten waarvoor hij op 05.04.2024 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen in de periode van 02.07.2023 tot en met 05.09.2023 schuldig heeft gemaakt aan verschillende diefstallen, ten nadele van NV Colruyt group (drank en sigaretten), als ten nadele van derden (IPhone, elektrische steps). Verder blijkt nog uit het vonnis dat hij op 10.02.2024 en 25.01.2024 zich eveneens schuldig heeft gemaakt aan diefstal bij particulieren. Diefstal van BBQ-toestel, fietsen, bankkaarten, portefeuille, enzovoort... Diefstallen zijn een ware plaag. Dergelijke feiten beïnvloeden op een negatieve wijze het veiligheidsgevoel binnen onze samenleving en leiden tot maatschappelijke overlast.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 3 jaar, hem ter kennis gebracht op 04.07.2023.

Artikel 74/13

De betrokkene werd op 04.11.2024 gesproken door de terugkeerbegeleider en zijn administratieve situatie werd uit de doeken gedaan. Zo blijft betrokkene beweren niet te willen terugkeren naar Marokko maar wel naar Spanje alwaar hij volgens zijn zeggen asiel zou hebben aangevraagd. Na verduidelijking door de terugkeerbegeleider dat dit niet het geval is blijft hij bij zijn standpunt. Betrokkene is gekend bij de Spaanse autoriteiten in kader van illegale binnenkomst. In zijn hoorrecht verklaarde hij sinds 4 jaar Marokko verlaten te hebben met bestemming Spanje. Na er ongeveer twee jaar te hebben verbleven kwam hij naar België via Duitsland. Hij zou volgens zijn zeggen een viswink in Duitsland hebben opgestart en kwam naar België om alhier contacten uit te bouwen. Hij geeft aan in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten, die zich bij zijn thuis in Antwerpen bevinden. Voorts verklaarde hij niet te lijden aan een ziekte die hem belemmert om te reizen. Hij geeft ook aan geen duurzame relatie en/of minderjarige kinderen in België te hebben. Wel zou hij overige familieleden in België hebben, waaronder een broer, schoonbroer en neef. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende ‘graad’ van

gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Voorts verklaarde hij nog niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij er een openstaande gevangenisstraf van 2 jaar zou hebben n.a.v. de Rifijnse opstand in 2018, waar hij volgens hem niets mee te maken zou hebben. Hij verklaarde ook niemand meer te hebben in Marokko omdat zijn ganse familie in Europa is gevestigd. Verder blijkt nog dat betrokkene zijn vingerafdrukken in Spanje werden afgenomen maar enkel in het kader van zijn illegale binnenkomst en zou hij er nooit een asielprocedure zijn opgestart. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgische grondgebied. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 & 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 04.07.2023 dat hem betekend werd op 04.07.2023. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 04.07.2023. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad met geweld of bedreiging om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, met raak, inklimming, valse sleutels. Feiten waarvoor hij op 05.04.2024 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden.

Het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokkene te Antwerpen in de periode van 02.07.2023 tot en met 05.09.2023 schuldig heeft gemaakt aan verschillende diefstallen, ten nadele van NV Colruyt group (drank en sigaretten), als ten nadele van derden (iPhone, elektrische steps). Verder blijkt nog uit het vonnis dat hij op 10.02.2024 en 25.01.2024 zich eveneens schuldig heeft gemaakt aan diefstal bij particulieren. Diefstal van BBQ-toestel, fietsen, bankkaarten, portefeuille, enzovoort... Diefstallen zijn een ware plaag. Dergelijke feiten beïnvloeden op een negatieve wijze het veiligheidsgevoel binnen onze samenleving en leiden tot maatschappelijke overlast.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]

2. Over de ontvankelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens.

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verzoeker kreeg op 04.07.2023 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten. Hij staat overigens ook onder een inreisverbod.

Een en ander staat uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing:

[...]

De thans bestreden beslissing betreft een tweede verwijderingsmaatregel.

Artikel 39/57 § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: [...]

De laatst nuttige dag om een vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tekenen tegen de thans bestreden beslissing betrof 23.12.2024.

Onderhavige vordering werd evenwel pas op 27.12.2024 ingediend.

De vordering van verzoeker is laattijdig.”

2.2. Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de akte van kennisgeving uitdrukkelijk wordt verwezen, bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij reeds op 4 juli 2023, met kennisgeving op dezelfde dag, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd getroffen. Dit bevel om het grondgebied te verlaten ging ook gepaard met een inreisverbod van drie jaar.

De bestreden beslissing is dus reeds een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve, overeenkomstig artikel 39/82, §4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, §1, derde lid van de

Vreemdelingenwet, over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Het is niet betwist dat de bestreden akte aan de verzoekende partij in persoon werd ter kennis gebracht op 16 december 2024. De beroepstermijn nam bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/57, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aanvang op 17 december 2024 en de verzoekende partij beschikte dus tot en met 23 december 2024 om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op vrijdag 27 december (bij J-box) aan de Raad overgemaakt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen, bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden wanneer hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelt (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonde dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partij aan dat haar client haar niet had meegedeeld dat zij al eerder een bevel om het grondgebied te verlaten betekend had gekregen. De advocaat van de verzoekende partij geeft verder ook aan dat op het ogenblik dat zij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ook nog geen kennis had kunnen nemen van het administratief dossier.

Met voormeld betoog kan niet worden ingezien en wordt niet concreet aangetoond dat de verzoekende partij buiten haar wil om, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet binnen de wettelijk voorziene termijn heeft kunnen indienen, dit is voor 23 december 2024 om 23u59. Het komt de verzoekende partij zelf toe om zelf de nodige waakzaamheid en diligentie aan de dag te leggen om haar advocaat zo snel als mogelijk te contacteren en te instrueren en het komt vervolgens aan de aangestelde raadslieden toe om het beroep in te dienen binnen de daartoe voorziene wettelijke termijnen. Dat de *dominus litis* zich heeft vergist in de *in casu* toepasselijke beroepstermijn daar haar client haar niet alle informatie zou gegeven hebben, maakt geen reden van overmacht uit. Daarenboven wordt in de bestreden akte ook reeds aangegeven dat de verzoekende partij reeds op 4 juli 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg. De Raad wijst er hierbij ook op dat de J-box applicatie toelaat het beroep elektronisch te versturen op elk moment van de dag.

Nu geen overmacht is aangetoond en aangezien blijkt dat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt, werd onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig ingediend. Aldus is de vordering onontvankelijk *ratione temporis*. De Raad wijst er tevens op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM en beschreven in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De procedures bij Raad inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder werd ook geoordeeld dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Thans wordt geen enkel concreet element aangebracht waarom hier in verzoekers geval anders over zou moeten worden geoordeeld. In de akte van kennisgeving van 16 december 2024 worden alle beroepsmodaliteiten op een duidelijke wijze vermeld, en het wordt ter terechtzitting niet door de verzoekende partij betwist dat de onderhavige vordering een tweede verwijderingsmaatregel betreft zodat *in casu* een beroepstermijn van vijf dagen geldt. Er wordt geen enkel begin van bewijs geleverd dat er in de praktijk onvoldoende tijd was om met kennis van zaken een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen voor het verstrijken van de beroepstermijn. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan een gebrek aan diligentie vanwege de verzoekende partij zelf. In dit geval kan derhalve worden geconcludeerd dat de verzoekende partij wel over een effectief rechtsmiddel beschikte, doch dat er niet het nodige werd gedaan om de Raad tijdig te vatten.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat de verzoekende partij zich niet op de door dit artikel geboden bescherming kan beroepen in het kader van de voorliggende vordering.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens, is bijgevolg onontvankelijk wegens de laattijdigheid ervan.

3. De ontvankelijkheid van de vordering inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats

3.1. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

3.2. Ter terechtzitting wordt dit niet betwist door de verzoekende partij.

3.3. Artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de vordering in haar geheel niet-ontvankelijk is.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS